

SOLEMNITAT DEL COS I DE LA SANG DE CRIST (B)
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
14 de juny de 2009
Mc 14, 12-16, 22-26

Feu això, que és el meu memorial (Lc 22, 19). L'Església continua seguint aquest encàrrec que el Senyor Jesús, en el seu darrer *sopar pasqual*, va fer als seus deixebles. Acabem d'escoltar-ne, germans i germanes estimats, la narració que en fa l'evangelista de sant Marc. Tal com hem sentit, l'evangelista explica amb detall tots els gestos de Jesús: *prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: "preneu-lo, això és el meu cos"*. Acabat, l'evangelista fa el mateix amb tot el referent al calze: *el prengué, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots; i els digué "això és la meua sang"*. Pas a pas, doncs, ens diu què va fer i què va dir Jesús. I nosaltres, quan, en la pregària eucarística, en fem *el memorial*, també repetim aquests mateixos gestos i aquestes mateixes paraules, que per a nosaltres són entranyables i plens de significació. Hi veiem com Jesús es fa seus *el pa* i *el vi*, que són "fruit de la terra i del treball dels homes", i els dona, ja transformats en ell mateix, als deixebles. És l'amor més gran en el lliurament més generós.

Feu això, que és el meu memorial. La repetició que en fa l'Església no és simplement un record d'aquell sopar, ni una representació mimètica, sinó actualització del do sacrificial que Jesús hi dugué a terme. Les seves paraules i els seus gestos ho deixen ben clar: *el pa* que va prendre per fer-se'l seu i sobre el qual va dit la benedicció és *el cos* donat a favor nostre; i el *vi* contingut en el *calze* és *la sang de l'aliança, vessada per tots els homes*, per tota la humanitat. Tanmateix, la repetició del que va fer Jesús no sols és tornar a fer present l'ofrena d'ell mateix feta en el passat, sinó que és, també, anticipació del futur, del banquet fratern i festiu del Regne: *ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu*, deia Jesús a l'evangelista d'avui. A causa d'aquesta doble significació, de do sacrificial de salvació i d'anticipació del festí futur a la presència de Déu i en la comunió dels sants, la litúrgia de l'Església envolta la celebració del *memorial* del Senyor d'un contingut simbòlic i festiu que ens remet a la realitat divina que s'hi fa present en actualitzar *l'aliança* nova i eterna. L'església vol que la bellesa i l'harmonia de la celebració expressin la bellesa de la comunió amb Déu i amb els germans, tot desvetllant en el cor humà l'encís i el desig de trobar-se amb el Senyor ressuscitat (cf. "*Via pulchritudinis*", *camí d'evangelització i de diàleg*, pel Pontifici Consell de la Cultura, 3, c).

Feu això, que és el meu memorial. Jesús es fa seus *el pa* i *el vi* que li presentem i sobre els quals, en al pregària d'*acció de gràcies*, invoquem l'Esperit Sant perquè es converteixin en el Cos i la Sang del Senyor. Després, pel ministeri de l'Església, *el pa* és partit i el calze és distribuït. Així se significa que es tracta del Cos sacrificat i la Sang vessada del veritable Anyell pasqual que es dona a favor de tothom, per la salvació del món. Rebent-los, combreguem amb el Misteri de Crist, mort i ressuscitat, fins que torni (cf. 1C 11, 26). Se'ns hi dona per comunicar-nos la seva força, per establir un diàleg personal i íntim amb cadascú, per donar-nos la seva vida immortal i identificar-nos amb ell i amb els seus sentiments. La consciència d'aquesta realitat ens ha de fer agraïts i ens ha de portar a l'adoració de la seva presència gloriosa, de Déu i home, en el sagrament, tal com ens invita a fer la solemnitat de Corpus que avui celebrem.

Feu això, que és el meu memorial. El pa és partit i repartit per ser el pa de la unitat, de manera que participant-ne tots formem el cos eclesial del Crist. Per això, rebre'l comporta l'exigència de comunió fraterna i de solidaritat en la compartició dels béns materials. Ja des dels inicis apostòlics de l'Església s'ha insistit fortament en aquesta conseqüència de la celebració de l'Eucaristia: la comunió amb els Sants Dons exigeix l'amor fratern. I no pas un amor indefinit i desencarnat, sinó un amor concret envers

les persones que passen algun tipus o altre de necessitat. Per això, conscient que el Senyor s'identifica amb el les d'una manera particular, l'Església dedica el dia de Corpus –el dia en què agraïm i adorem la presència del Senyor ressuscitat en el sagrament eucarístic-- a l'amor fratern i ens invita a fer gestos concrets d'ajuda. En el context de la crisi econòmica, i quan cada dia ens arriben notícies del creixement del nombre de persones mancades, també a casa nostra, del més elemental per a viure amb la dignitat que els correspon, hem de ser coherents i honorar el Sagrament eucarístic del Senyor juntament amb els sagrament d'ell que són també els germans i germanes en humanitat. La generositat divina que es manifesta en l'Eucaristia posa en evidència el nostre egoisme i ens estimula a estimar més i a servir més.

Feu això, que és el meu memorial. En la contemplació de la simplicitat dels Sants Dons Eucarístics, anticipem en la fe la visió del Crist gloriós i, en compartir-los amb totes les seves exigències de solidaritat, anticipem també la comunió fraterna del Regne. Visquem-ho amb joia, en comunió amb la joia de Jesucrist en donar-se a nosaltres com a guarició, com a vida de la nostra vida, com a ferment d'unitat, com a font d'immortalitat. Visquem-ho tot esperant en la fe l'encontre festiu en el qual el Senyor ressuscitat beurrà amb nosaltres el vi *novell en el Regne de Déu*.